

bane teiste mets: issandade foggodust; sest ühtainust ei leitud ulga seast, kelle wasto ta ei olnud efsinud; kõigile olli ta kurja teinud ja iggalmehhel tema peale kaebamisi. Se ainofe kedda tännini putumata jätnud, olli ta sellepoeg määr. — Kui kuüingas täis surust ja wägge aujärje peal puhkas, astus effiteks hunt kõige suguwõssa ning sõbradega seltsis teiste ulgast wälja, kumardas allandlikkult, alluistas kaebamise ja räkis: „Armoline kuüingas ja issand! wõtke miño palwid kuulda! sest rikkas ollete teie, suur, wäggew ning auwäärt ja näitate iggamehhele õigust ning armo: wõtke siis ka miño peale allaõstada ja suurt üllekohhut nuhhelda, mis Reinowadder, kurri rebbane, mulle on teinud. Tema kurjad: teud kiffendawad taewa pole! Paljogi ollen tännini waitset kannatanud; agga et ta wõrrokael mõ naisele sõimo sadab ja pealegi rõwlikko pakkitust kippub teggema, sedda ei jõua ma pikemalt kannatada egga teie ees warjada. Nisamoti on ta miño lastele libbedat lodud wet silmi purtsanud ja kolm wäetikest üsna pimedaks teinud. Se suur õnnetus rõhhub mul süddame ruffuks ja lühhendab miño ellopäiwi. Näddala päwad räkides ei jõuaks ma Reinowadderi kurjad teud ülleõstunnistada, mis nurjatomale andeks annassin, kui naise ja lapsed mul rahhul olleks jätnud. Wõistke siis, aus kuüingas! õigust möda kurjateggijale nuhtlust, ehk muido taõsun ma isse naise sõimamise Reinowadderile kätte.“ — Kui hunt nukral meelel jutto sai lõppetand, tulli üks

weike koer, Pits nimü, ja juttustas Saksakeele kuffingale, mis sures lehwuses ta tännini ellanud ja waesel wiisil pääd toitnud, ja kudda tal üksford talwel suremad wanawarra nälja kustutuselõ ei olnud jänud kui üks worsti oisake, mis põesa alla mahhamattis ja Reinowadder taggajärrel ärra warrastas; sellepärrast pallus Pits kuüinga armo poolt wargale nuhtlust. Pitsikese su waus waewalt kinni, seal kargas wana issane: kas Hintõ aewastes ning turtsudes kuüinga ette ja ütles: „Ei ükski wõi üllekohtruse Reinowadderi peale enam kaebtust tõsta, kui teie isse, kõrge kuüingas ja riigi: wallitseja! sest keddagi ei olle siin uhkes issandade foggokonnas leida, olgo wana ehk noor, suur ehk weike, kes kawwalat rebbast enam ei peakõ kartma kui teid, ehk teil kül awwalik wolli ning meelewald käes on. Dialte Pitsikese kaebamine on üks tühhi assi ja ei mitte jutto wäärt; sest effiteks on rägitud juhtumisest jubba kuus aastad teed, ja teiselõ olli nimetud worsti: otsoke õiguse polest miño õma. Tulles mul siin tõttelikult tunnistada, kudda üksford teed käies õhtõ ilja Djjaweskile juhtusin; möldri naine tuffus wolli tagga, maugo: wagen seisõs laual; miña käppasin worstikese ja pillasin üri järrel üppates suust mahha, mis koer aiso möda pea ülleõleidis ja endale pärris.“

„Hintõ! pea lõuad kinni!“ kiffendas Panter, üks suur kass: suggo ellajas: „sõnad on siin ilma aego ja üsna tuulde rägitud, mis teie tühja kaebate?